

Slavnostní odhalení nové sochy v KCMT 5. 9. v 18.30

- 4 Mobil, který se nikdy nevybije
- 6 Nabídka stálého programu od září
- 6 Hospodaření farnosti v roce 2023
- 8 Zveme do nové farní knihovny!
- 12 „Dovolená na Ukrajině”: rozhovor
- 18 ZMT 12. 9.: Rakousko, náš (ne)známý soused

9

Poslušnost mysli

Většinou říkáme, že si můžeme myslet, co chceme, ale to neznamená, že mně a druhým to prospívá (srv.

1 Kor 6:12 *‘Všechno je mi dovoleno’ – ano, ale ne všechno prospívá. ‘Všechno je mi dovoleno’ – ano, ale ničím se nedám zotročit. Nebo 1. Kor 10,23).*

Natož když se k tomu přidá skutečnost, že přestanu rozlišovat, zda to, co si myslím, odpovídá realitě. Mohu si klidně myslet, že dvě a dvě je pět, ale dle všeho to mně ani druhým v reálném běžném světě nepomůže.

Ano, mohu si nadefinovat či vymyslet svět, ve kterém to tak bude platit, ale k čemu to bude? A co kdyby si každý z nás nadefinoval ten svůj, se svými pravidly? To bychom asi dlouho nepřežili, protože bychom se nedomluvili a vzájemně bychom se pravděpodobně zabili.

A není to tak náhodou maličko v každém z nás, nevycházíme ze svých rodin, které jsou svým světem, a když si pak vezmeme druhého, aniž ten jeho svět známe, tak se pak utápíme v neshodách způsobených různými světy?

Naše pokusy předělat druhé nebo svět ke svému obrazu jsou jednoduše kontraproduktivní. Zdá se, že uznat, že něco jako realita existuje, a snažit se přiblížit jejímu poznání je správná cesta, jak ty naše světy přibližovat, abychom si rozuměli.

A nemusíme se hned rozcházet, protože jsme zjistili, že svět toho druhého je nějak jiný. Ale úplně nevím, zda to teď není můj svět, co vám vnucuji. Na druhou stranu se domnívám, že za

pokus to stojí, protože jestli existuje Bůh, jak se ukázal v dějinách a evangeliu, tak ten jeho koncept bude reálnější než to, co si o tom myslím já – jak to na mne působí. Poslušnost mé mysli bude pak v této věci objevování skutečnosti, jak ji jako svůj projekt vymyslel Bůh, a ne to, co se mi chce si myslet.

Například, i když už 2000 let troubí evangelium do světa to, že Bůh je dobrý, tak stále jsou lidé, kteří to budou říkat jinak; že Bůh tvoří zlo, že má potřebu člověka trestat, že vymýšlí, jak ho potrápit atd., a přitom je jasné, že to od-

poruje základní zvěsti a konceptu, od něhož se všechno odvíjí.

To, že na nás skutečnosti doléhají a budí v nás různé myšlenky a vnitřní hnuty, je reálné, ale to, co z toho uvnitř sebe vytvoříme, vůbec nemusí být pravda ve smyslu shody s realitou. Však to známe asi všichni. Někdo mi šlápně nechtěně na palec a já z toho udělám, že mne nemá rád. Někdo mi nepopřál k naroze-

ninám a já z toho udělám, že mne nemá rád...

A to jsou ty naše malé světy, které se srážejí a srážejí, a my jak trubky bojujeme za ten svůj a chceme, aby se ti druzí vměstnali do toho našeho. To, co je na našem světě následováníhodné pro všechny, bude pouze to, co bude opravdu dobré pro život všech.

Poslušnost mysli není nic jiného než moudrost souhlasu s tím, co je nakonec Boží, ale donutit k tomu nikoho nemůžeme, jen sami se můžeme stát takto poslušní. Poslušní? Nebo že by moudří?

P. Michael

**„To, že na nás
skutečnosti doléhají je
reálné, ale to, co z toho
uvnitř sebe vytvoříme,
vůbec nemusí být
pravda.“**

Slovo povzbuzení do nového roku

„Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“ (Žalm 91:1-2)

Milí čtenáři a přátelé,

začíná nám nový školní rok. Naše děti vstupují do škol, mnohé na nová místa. A jako rodiče jim chceme být na blízku a pomáhat. Ráda bych nás všechny povzbudila k tomu, abychom obnovili hned na počátku svá rozhodnutí důvěřovat Pánu. S touto naší důvěrou jsou spojená zaslíbení a mnozí z nás mohou vyprávět, jak se jim je-

jich důvěra osvědčila. Svěřujeme tedy sebe a své drahé každý den do úkrytu Nejvyššího, vždyť **On je naše útočiště, pevná tvrz.**

Nevíme, co který den přinese. Budou to jistě radosti, ale také starosti. Jsme vybízeni k tomu, abychom vše prožívali a svěřovali našemu Bohu. Nebojme se s Ním o tom povídat, trávit každý den alespoň čtvrt hodiny v Jeho přítomnosti. Je pro nás také potřebné číst a rozjímat Boží slovo a verše, které nás osloví, se učit nazpaměť. Tak na závěr tohoto krátkého povzbuzení nabízím ještě jeden verš. Je ze Žalmu 26: *„Stvoření opírající se o Tebe chráníš pokojem, neboť v Tebe doufá.“*

Katka

↓ ↑ Novinky v KCMT

↓ ↑ Slavnost sv. Petra a Pavla

MOBIL, KTERÝ SE NIKDY NEVYBIJE

Když je krásné počasí, když sluníčko září svou teplotou, je nám všem příjemně, máme dobrou náladu. Často to příjemné a hezké bereme jako samozřejmost. Ale život má také náročné chvíle, přicházejí různé nemoci, trápení, bolest jak fyzická, tak psychická. Hledáme zrno útěchy, naděje, trochu povzbudivých slov; hřejivý pocit, že je nám někdo pomocníkem na naší cestě pozemským životem. Každá lidská pomoc je nám milá.

Ale někdy můžeme zažít nepříjemný pocit, že na nás nikdo nemá čas, přepadne nás úzkost, že jsme osamělí ve svých problémech. Jak lehce zapomínáme, že nám všem Ježíš stále říká: „I kdyby tě všichni opustili, já tě nikdy neopustím. Já jsem s tebou po všechny dny tvého života. Spolehni se, neboj se, nenechám tě opuštěného, společně budeme řešit tvou situaci. Čekám na tvůj souhlas, na tvé rozhodnutí. Otevři své nitro, svěř se mi, buď čestný a upřímný. Tudy vede cesta, abychom společně přistoupili k tvému problému, ke tvé životní situaci.“

Před nějakým časem se v tisku objevil maličký článek s nápisem: Životní role. Mladý advokát, čerstvý absolvent právnické fakulty, se zalíbením pohlížel na svůj diplom, který v obdobném rámu zdobil jeho zbrusu novou kancelář. Když uslyšel klepání na dveře, rychle sahal po pevné telefonní lince a začal předstírat, že má velmi důležitý hovor. Snažil se udělat náležitý dojem. Po krátké chvilí hovor ukončil a s úsměvem se tázal

návštěvníka, cože ho přivádí? „Přišel jsem vám zapojit telefon,“ zazněla odpověď. To byl trapas jako vrata.

Budme opravdoví, nic nepředstírejme, ve svém svědomí si vytvářejme prostředí klidu a pohody, prostředí dobra a lásky. Jistě nikdy nebudeme dokonalí, to není ani možné, aby toho člověk dosáhl, ale můžeme o to usilovat, snažit se žít svůj život poctivě a pravdivě. A k tomu nám pomůže „duchovní telefon“, abychom se napojili na Ježíše Krista.

Modlitba – to je náš duchovní mobil, to je spojení s Ježíšem. Jak často můžeme navazovat spojení během dne? V každé situaci svého života. Ježíš je připraven nám naslouchat, poradit nám, povzbudit nás, když na nás doléhá nějaká starost, bolest, nemoc, když se máme dobře rozhodnout. Modlitba je nesmírně důležitá pro náš křesťanský život, pro život vůbec v dnešní době. Modlitba nám dává sílu, aby život měl smysl, aby náš život byl Bohu milý. I když se některým lidem zdá, že křesťanství nemá co říci dnešní úspěšné, hektické době, že ztratilo sílu; že dnes vládne moc kapitálu, peněz, že mnozí moderní spasitelé šermují ekonomickými nadějemi... přesto je tu cesta, která člověka vede k tomu, aby našel opravdový smysl, cíl života, aby jednou došel do Boží náruče. Modlitba udržuje ono nádherné spojení, spojení s Ježíšem Kristem. Nenechme si narušit toto spojení, pomáhejme i druhým lidem, aby také navázali toto nesmírně důležité spojení.

Učme své děti obsluhovat tento duchovní mobil, toto důležité spojení pro jejich další život.

V jednom časopise se objevil článek s názvem: Kristus uzdravuje – dnes jako včera. Fatima Gulshanová, rodilá Pákistánka, byla v rodném domě vychovaná jako pravověrná muslimka. Ve věku 19 let v roce 1970 ji zázáračně uzdravil Ježíš Kristus. Byla od narození chromá a upoutaná na invalidní vozík. Když slyšela o Ježíši, který uzdravoval nemocné, mezi nimi i chromé od narození, obrátila se k Němu s prosbou o uzdravení. Byla vyslyšena. Ježíš se jí dokonce osobně zjevil a uzdravil ji svým slovem. Okamžitě vstala z vozíku a začala chodit. Její rodinný klan se zděsil. Zakázali jí říkat, že byla uzdravená Ježíšem; neposlechla, dala se naopak pokřtít. Rodiče ji vydělili. Pákistánské úřady neuznávají konverzi muslimů ke křesťanství, proto musela do exilu. Dnes žije v Anglii a všude hlásá Kristovu lásku, která ji uzdravila. Vydala o tom také knihu s názvem „Závoj stržen“.

Možná, že někdo řekne – to se jí lehce vyznává Kristus, když byla uzdravená. I nám se dostává mnoho dobrého po celý náš život. Možná, že to někdy bereme jako samozřejmost. Zajímavý je také příběh jedné veliké ženy. Skutečný příběh. V den svých třicátých narozenin byla rozhodnuta

zemřít; do deníku si zapsala toto: „Bože, co se mnou bude?! Nepřeji si nic jiného, než zemřít. Po ničém jiném netoužím, každý večer ulehám s přáním, abych se už nemusela probudit.“ Rozhodla se, ale nestalo se tak. Temný mrak smrti, který zahaloval její duši, se pozvolna rozplynul a nad její hlavou zasvítilo slunce. V den, kdy skutečně zemřela, jí bylo téměř 90 let a historikové se shodují na tom, že tato žena sehrála významnou roli v dějinách medicíny. Její jméno? Jmenuje se Florence Nightingalová, „matka“ všech odborných zdravotních sester. Známa průkopnice moderních antiseptických přípravků (chloroform), které tisícům lidí zachránily život; zakladatelka první školy pro ošetrovatelky v Londýně (1860).

Život je nesmírný dar a Bůh chce, abychom tento dar života přijali a přinášeli lidem kolem sebe jen dobro a lásku. Měli bychom se vždycky rozhodovat jen a jen pro dobro, měli bychom se rozhodovat vždy pro život. Každý den má svou hodnotu. Vždyť Bůh pro nás vždycky chce jen dobro a chce pro nás život. A my bychom neměli chtít něco jiného.

S modlitbou v srdci váš jáhen

Pavel Urban

Sváteční krátké počtení: **Silní a slabí**

My „silní“ jsme povinni snášet slabosti těch, kdo „silní“ nejsou, a nemít zalíbení sami v sobě. (Řím 15,1)

„Silní“ byli ti, kdo žili, stejně jako apoštol Pavel, v přesvědčení, že mohou jíst všechno. Ti „slabí“ z obavy, aby nepozřeli něco podle Zákona nečistého, jedli jen zeleninu.

Pavel píše: *Kdo jí, ať se nedívá spatra na toho, kdo nejí; kdo nejí, ať nevynáší soud o tom, kdo jí. Přestaňte už tedy jeden druhého soudit. Ale buďte rozhodnutí, že nikdy nedáte bratřím příležitost k pádu nebo k pohoršení (Řím 14,3,13).*

Pavel má tedy na mysli ty „slabé“, kteří plně neprožívají svobodu v Kristově Duchu. I dnes jsou

mezi námi „slabí“, jejichž svědomí je zatíženo různými predsudky. I dnešní „silní“ by tedy podle svatého Pavla měli brát ohled na ty, kdo „silní“ nejsou. Vždyť všichni křesťané nemají stejnou znalost Písma a učení církve, nemají stejnou výchovu, stejnou vazbu na tradice.

Je především třeba, abychom si plně uvědomili, že jsme všichni byli bez vlastní zásluhy přijati za milované děti nebeského Otce, který má každého z nás rád takového, jaký je. Dokud nepochopíme, co to znamená, nebudeme plně svobodní.

Autor: **Jaroslav Schrötter**,
vybral **Charles Tvrzník**

NABÍDKA STÁLÉHO PROGRAMU OD ZÁŘÍ

- **Manželské večery** – vyjděte si 8x na rande s příjemnou večeří pro dva při svíčkách. Po večeři následuje velmi praktická promluva na jedno z témat kurzu. V úplném soukromí u stolů pouze pro dva. Spolu sami prodiskutujete téma večera. Od 16. 9. Dotazy zasílejte na e-mail mv.kcmt@gmail.com (fara u sv. Františka)
- **Biblická hodina + kurz HEJAMY s Pavlou Editou Hercikovou** (fara u sv. Františka).
- **Zdravotní cvičení v kontextu křesťanské spirituality**, středa 17.20, 18.30, 19.40 a 20.50, enrapha.com
- Pravidelné **setkání seniorů v pátek** od 9.00 v kapli Matky Terezy – následuje společné posezení s malým občerstvením.
- **Výuka náboženství od předškolního věku** – více info na kcmt.cz.
- **Nové cvičení pro seniory** – od září v úterý (9:45–10:40) a čtvrtek (11:00–11:55). Cvičení vede Jiří Kubeš. Zkušební lekce 3. 9. a 5. 9. zdarma (nutné přihlášení enraphacz@gmail.com nebo 606 452 402).
- **Výuka tance pro dospělé** – taneční škola Astra, od 30. 9., astra-praha.cz
- **Cafe Terezie** – od otevřeno ve **středu** a v **neděli**. Od 30. 9. potom i v pondělí a úterý. Dobrá italská káva, domácí limo, zmrzlina, dortíky. Otevírací dobu najdete na našem webu nebo FB.
- **Nová farní knihovna: středa** 16.45–17.45 a 18.45–20.00, **pátek** 10.00–12.00

2023: HOSPODAŘENÍ FARNOSTI

Milí farníci,

tento článek se věnuje hospodaření naší farnosti za rok 2023 (oficiálně se uzavřelo v červnu tohoto roku). Důležitou ekonomickou událostí je úplné oddlužení naší farnosti (odpuštění dluhu vzniklého výstavbou KCMT). Bankovní úvěr byl postupně splácen Arcibiskupstvím pražským (s finančním příspěvkem farnosti ve výši několika měsíčních splátek), až byl v roce 2021 doplacen. Dluh farnosti tak přešel na Arcibiskupství pražské a v průběhu let 2021–2024 nám byl tento dluh postupně odpouštěn, až jsme dosáhli celkového oddlužení.

Za ekonomickou radu děkujeme všem, kteří k tomu přispěli – Arcibiskupství pražskému (= AP) za oddlužení a gesto důvěry, dále Michaelovi a Karině, kteří se o dluh a oddlužení z naší strany intenzivně po minulé roky starali (taký jejich předchůdcům). A do velké míry také vám, farníkům, protože svou aktivitou prokazujeme, že jsme farnost životaschopná, „do které má smysl investovat“, a že jsme farnost, která se umí o sebe i ekonomicky postarat (díky vašim darům).

Další, neméně důležitou skutečností, je dostupný návrat vás, farníků, do chrámu Páně po covidové době, za což upřímně děkujeme. Teď je tedy starost o oba kostely plně na nás. S jejich přibývajícím věkem musíme více myslet na větší nutnost oprav – to ve finančním výkazu tzv. výsledovce (neboli Výkazu zisků a ztrát) vyjadřují „odpisy“. Tedy fakt, že nakoupený majetek se postupně opotřebovává a je vhodné šetřit na jeho opravu/rekonstrukci/nahrazení.

Zpátky k celkovým výsledkům hospodaření roku 2023: Hospodářský výsledek **před započtením odpisů je zisk 1,8 mil. Kč, po započtení odpisů ztráta -1,4 mil. Kč**. To znamená dobrou zprávu – farnost pokryla všechny svoje běžné náklady a vytvořila zisk 1,8 mil. Kč, aby (částečně) šetřila na budoucí opravy/rekonstrukce či jiné investice (i když lepší by bylo, aby toto spoření dosáhlo výše odpisů – 3,2 mil. Kč).

Výnosy dosáhly 7,1 mil. Kč – poprvé jsme se přehoupili přes hranici 7 mil. Kč. K nárůstu proti minulému roku pozitivně přispěla hospodářská

činnost farnosti (příjmy z pronájmu, tržby v kavárně a knižním obchůdku).

Největším zdrojem příjmů jsou ale nadále vaše dary zaslané na účet (1,63 mil. Kč) nebo vybrané v kostelních sbírkách (0,82 mil. Kč). Proti minulému roku tyto vaše dary mírně klesly (-0,1 mil. Kč).

Druhým nejdůležitějším zdrojem jsou pak tržby z pronájmů (sálu, garáží, bytů atd. - celkem 2,0 mil. Kč, ty proti minulému roku narostly o 0,2 mil. Kč. Pomohly nám taky vyšší bankovní úroky a obdržené pojistné plnění.

Náklady dosáhly 8,5 mil. Kč. Proti roku 2022 je to pokles o 0,2 mil. Kč především díky menší částce za opravy (o 0,6 mil. Kč - v roce 2022 totiž proběhla větší oprava střechy).

V nákladech roku 2023 jsou tedy největší položkou odpisy (3,2 mil. Kč). Mezi další významné částky patří náklady na mzdy pastoračních asistentů (1,5 mil. Kč); v roce 2023 jsme na cca 40 %

této částky dostali dar z AP. Dále jsou to náklady na energie/vodu (0,9 mil. Kč), náklady na opravy (0,6 mil. Kč - pokračující výměna hydroizolací na střeše KCMT - 0,2 mil. Kč, oprava křížové cesty u sv. Františka za 40 tis. Kč), různé druhy služeb spojené s konanými akcemi (0,6 mil. Kč), náklady na zboží prodané v kavárně/obchůdku (0,5 mil. Kč).

Jako ekonomická rada považujeme hospodaření naší farnosti za zdravé. Děkujeme, že se na tom podílíte velkou měrou - jak svými finančními dary, tak svou odbornou pomocí / spoluprací či jinou aktivitou!

S vděčností

Ekonomická rada farnosti

Viktor Fried, Daniel Audy, Svetozár Belošovič

Přikládáme zkrácenou verzi výsledovky, větší detaily najdete ve výroční zprávě.

VÝKAZ HOSPODAŘENÍ 2023

dary fyzických a právnických osob	1632
výnosy ze sbírek	816
tržby z pronájmů prostor KCMT	2 033
tržby za prodané zboží - kavárna, knižní obchůdek, ostatní	942
příspěvek z Arcibiskupství na mzdy pastoračních asistentů	622
výnosy ze vstupného	255
dotace z Ministerstva kultury a P11	165
ostatní výnosy (výnosové úroky, pojistné plnění atd.)	591
VÝNOSY CELKEM	7056
odpisy dlouhodobého majetku	3 227
mzdy pastoračních asistentů	1 557
spotřeba energie (voda, plyn, el.)	887
opravy a udržování	612

prodané zboží (nákupní cena zboží prodaného v kavárně a obchůdku)	475
služby (honoráře vystupujícím, poplatky za telefon, internet aj.)	485
odvod do Fondu sv. Vojtěcha na platy kněží a účel. sbírky odvedené na AP	429
mzdové náklady (dohody o provedení práce - kavárna, knižní obchůdek, streamování atd.)	339
spotřeba materiálu (materiál na provoz a pastorační)	329
jiné ostatní náklady (pojištění, bankovní poplatky aj.)	158
NÁKLADY CELKEM	8 497
VÝSLEDEK HOSPODAŘENÍ PO ZDANĚNÍ	-1441

Částky jsou uváděny v tis Kč.

V

ZVEME DO NOVÉ FARNÍ KNIHOVNY

Po prázdninách vás opět zveme do nově otevřené farní knihovny v KCMT. Knihovna se nachází v suterénu Komunitního centra MT, a kdo to tady nezná, tak to napoprvé může být trochu bojovka. Pokusím se tedy trochu cestu do knihovny popsát:

Do knihovny se dostanete vchodem C, je to vchod vpravo (když jdete od parkoviště) vedle věže KCMT. Zde je potřeba zazvonit na zvonek knihovny. Poté už jenom seběhnete po schodech, projdete pár metrů chodbou a po levé straně jsou dveře do knihovny. No a na podruhé už budete vědět kudy. :)

Pro bezbariérový přístup také zavoňte na zvonek knihovny a knihovník vás bude navigovat, kudy se do knihovny dostanete.

Na konci článku naleznete také fotonávod.

OTEVÍRACÍ DOBA FARNÍ KNIHOVNY OD ZÁŘÍ:

– **Středa** 16.45–17.45 a 18.45–20.00

– **Pátek** 10.00–12.00

Kde se vlastně zrodil nápad na farní knihovnu?

Hmm, už dávno. Před otevřením KCMT fungovala knihovna na faře. Nevím, z jakých důvodů fungovat přestala, a knihy byly po postavení KCMT přestěhovány sem. Od té doby zde myšlenka na farní knihovnu stále visela ve vzduchu. Na projektu pak postupně pracovalo několik knihovníků.

Já jsem knihovnu převzala po Markétě, když mě Michael před pár lety oslovil, a intenzivněji jsem na ni začala pracovat před cca dvěma lety. A teď se za pomoci mnohých, kteří mi pomáhali, podařilo otevřít ji pro naše farníky.

Co obnášelo dát ji dohromady? Jak vůbec vznikala?

Navázala jsem na práci předchozích knihovníků a knihovnic. Bylo především potřeba zapsat všechny knihy do počítače, roztřídit je do kategorií a vytvořit katalog. Základy systému, který byl přede mnou zformován, jsem ponechala, ale pokusila jsem se na něm vytvořit přehlednější kategorie a podkategorie, aby bylo pro čtenáře snazší se orientovat a knihy byly podle svého tématu lépe dohledatelné.

Mám-li být upřímná, toto mě na celé knihovnické práci bavilo nejvíc. A kdybych si nebyla vědoma toho, že účelem knihovny je, aby byla přístupná čtenářům, a ne mít co nejdokonaleji seřazené knihy, vytvořila bych celý systém trochu jinak. Ke knihovnické práci jsem se dostala jako úplný laik, nemám knihovnické vzdělání, a tak jsem se vše učila za pochodu. Hodně věcí jsem dělala intuitivně, něco jsem si načetla z knížek o knihovnictví... Některé věci bych dnes

udělala jinak, ale jak jsem psala, cílem bylo, aby byla knihovna provozuschopná, což se díky Bohu povedlo.

Jaké jsou zdroje knihovny?

Část knih pochází z původní farní knihovny na faře, další knihy jsme dostali a stále dostáváme darem od farníků.

Máte tedy zájem o darované knihy farníků?

Ano. O knihy máme i nadále zájem, ale pouze o knihy s duchovní - křesťanskou tematikou. Knihy do knihovny přijímáme pouze po předchozí domluvě. Chcete-li knihy do knihovny darovat, kontaktujte mě a do mailu mi pošlete seznam nebo fotky knih.

Rádi bychom také v knihovně měli k dispozici archiv Fchodovin v tištěné podobě. Pokud máte doma jejich starší čísla, máme o ně zájem.

Pro koho je knihovna svými tématy určená? I pro děti a mládež?

Řekněme pro čtenáře křesťanské duchovní literatury. Pro věřící, ale i pro nevěřící, kteří se chtějí o křesťanství a víře něco dozvědět. V knihovně jsou knihy jak pro dospělé čtenáře, tak i knihy pro děti.

Hledáte ještě někoho do party? Třeba dobrovolníky pro roznášku knih starším či nemocným farníků?

Ano, uvítáme, když se k nám budete chtít připojit a na fungování knihovny se podílet. Vnímáte-li, že se do této služby farnosti chcete zapojit, ozvěte se mi. Uvítáme další dobrovolníky do týmu, kteří by byli v knihovně během otevírací doby a půjčovali knihy.

Momentálně má knihovna otevřeno ve středu před a po mši a pátek dopoledne, ale je možné, že do budoucna budeme čas otevření upravovat nebo rozšiřovat. Rádi bychom, aby i mezi služby knihovny patřilo donášení knih imobilním farníků. Čím víc lidí se k této službě přihlásí, tím spíše budeme moci tuto službu zabezpečit.

Jak knihovna funguje?

Knihy je možné si půjčovat a vracet během otevírací doby knihovny, kdy v knihovně bude přítomná knihovnice, která vám případně pomůže i s výběrem knihy. Některé z týmu knihovnic můžete poznat už teď, protože se vám zde představí, ostatní poznáte osobně při návštěvě knihovny.

Na mě bude spíše koordinace provozu knihovny, spravování fondu knihovny, personální otázky, prostě celkové zajistit, aby vše fungovalo. Můžete se na mě obracet na mailu knihovnik@kcmt.cz.

(článek pokračuje na další straně rozhovorem s našimi novými knihovnicemi)

A nyní zvědavé otázky pro naše knihovnice: Čtete rády? Jaký druh literatury? Co vám dává četba? Jaký smysl vidíte v této službě farnosti?

LUCIA IVANKOVÁ

Čtu ráda. Četla jsem od malička. Prý, i když jsem měla jít do školky, tak jako nejoblíbenější hračku rodiče uvedli knížku. Už tehdy jsem držela nejčastěji v ruce lepoporelo s obrázky. Knihy mě pak provázely celý život a střídavě bylo na čtení více nebo méně času. Od té doby, co jsem vážně nemocná a musím hodně odpočívat, je času na čtení víc než dost. Když mi není dobře, čtu převážně beletrii, protože ta nevyžaduje moc energie na přemýšlení.

Čtu různé žánry - fantasy, sci-fi, historické romány, příběhy ze života i humorné romány... Ráda čtu i kvalitní duchovní literaturu. Mám ráda především knížky o modlitbě. Modlitba je pro mě něco nádherného, veliký Bůh se k nám sklání a zajímá Ho opravdu všechno, co Mu chceme povědět. Časem můžeme dojít i k tomu, že už není potřeba tolik slov, stačí prostě jen být v Boží přítomnosti, být s Bohem v tichu. Věřím, že tyto chvíle, kdy jsme v Boží blízkosti a nemusíme nic dělat, jenom být, jsou chvíle, kdy už tady na zemi můžeme zakoušet věčnost.

Proto také za velký poklad katolické církve považuji adorace, kde je Bůh přítomen v eucharistickém Kristu a dal nám tu možnost být v Jeho skutečné přítomnosti. No a myslím si, že i modlitba je něco, čemu se potřebujeme učit a co nám můžou i skrze knihy předat ti, kteří v ní došli dál než my.

Z autorů, kteří mě v poslední době oslovili, bych jmenovala např. Terezii z Avily, otce Jernýma, Wilfrida Stinissena, Davida Torkingtona nebo třeba Franze Jalicze. Osobně vnímám, že mě i skrze knihy Bůh oslovuje a učí, jak kráčet na cestě s Ním. A to chápu jako přínos v této službě farnosti. Aby čtenáři i skrze knihy mohli zakoušet Boží blízkost a růst v Boží lásce. To bych si přála, aby knihovna našim čtenářům umožnila.

ANIČKA DVOŘÁKOVÁ

Mám ráda knihy, ráda se jimi probírám a ráda se potkávám s lidmi, a to práce v knihovně všechno zahrnuje. Navíc většina titulů v naší farní knihovně je duchovní literatura a já se těším, že se s některými z nich budu mít možnost seznámit a časem i druhým poradit, co právě číst.

V Knižním klubu sleduji, jaké knihy se vydávají, a ty, co mě zaujmou (respektive jen část z nich), pak koupím nejen pro sebe, ale i jako dárky.

Další mou zálibou jsou deskové hry.

IVETA POTIOROVÁ

Odmala miluji knihy, knihovny, knihkupectví. Dříve jsem ráda četla fantasy knihy a mým favoritem byl Harry Potter. Dá se však říct, že svět fantazie jsem spíše opustila a vyměnila jej za realitu - mám ráda lidské příběhy se všemi radostmi a strastmi, autobiografická díla, odbornou (psychologickou) literaturu. Mezi tituly, které mě v poslední době velmi zaujaly, patří Půlnoční knihovna (jak trefně) od Matta Haiga a trilogie Šikmý kostel od Karin Lednické. Četba jako taková je pro mě odpočinkem, obohacením. Kromě čtení vyplňuji čas poslechem hudby, procházkami v přírodě, tvořením, povídáním s přáteli a rodinou.

JANA SEIDLOVÁ

Jmenuji se Jana Seidlová, jsem vdaná a mám dvě děti - Filipka (5 let) a Isabelku (3 roky)

(Čtete rády? Co rády čtete?)

Ano. Snažím se číst od každého žánru něco. Mám ráda duchovní četbu, ale i fantasy, roman-tiku nebo thrillery. České i zahraniční autory. Teď jsem třeba dočetla knihu Zakletý v čase od Audrey Niffeneggerové (je to teď také jako seriál). Předtím jsem četla knihu podle skutečné události Zázraky z nebe od Christy Wilson (je podle toho i film). A mnoho dalších bych doporučila.

(Co vám dává četba?)

Únik do jiných světů. Únik od každodenních starostí.

(Proč jste se rozhodly pro tuto službu farnosti? Jaký smysl v ní vidíte?)

Mám ráda knihy a přijde mi super, že lidé mají teď možnost si je půjčit i v kostele. Máme dost zajímavé kousky v knihovně. I mého oblíbeného autora Marka Váchu nebo jsem zahlédla i mé oblíbené knihy z edice Osudy.

(Co vás baví kromě čtení?)

Jsem zatím máma na plný úvazek, takže uvidíme, kam mě cesty zavedou po mateřské. Kromě čtení mě baví vyrábění z korálků, zpívání, focení a nově jsem díky manželovi podlehl genealogii (rodokmen).

MAJKA ŠULCOVÁ

Kdo jsem? Bývalá učitelka, která si konečně plní sny – žije se tím, co ji baví. Klavír, pěvecký sbor, hudba obecně.

Jinak farnice, která má manžela (občas ho lze vidat) a dva odrostlé potomky. Super hudebnici a dceru Zuzku, teď už vdanou, a syna Adama, rovněž super hudebníka, momentálně s modrými vlasy. Na Jižním Městě bydlím od roku 1987.

(Čtete rády?)

Čtu moc ráda. Mívám období, kdy čtu 2-3 knihy najednou, ale pak dlouho nic.

(Co rády čtete?)

Snad smím prozradit, že jsem pořád fanyinkou Harry Pottera, a to v češtině i angličtině. Pak detektivky stejné autorky (píšící pod pseudonymem Galbraith), ale taky životopisy, knihy odkazující na filmy (např. Hercules Poirot) nebo blbiny typu Aristokratka (mám všech šest dílů a vždycky se strašně směju). Abych taky udělala radost farníkům – knížky od Katky Lachmanové jsou super!

(Co vám dává četba?)

Četba mi dává klid, rozhled, nové informace, souvislosti a zábavu.

(Proč jste se rozhodly pro tuto službu farnosti?)

Strašně mne těší něco dělat pro lidi, a tohle je příjemné místo. I pro popovídání.

(Jaký smysl vidíte v této službě farnosti?)

Smysl je v další příležitosti setkávání, které je přínosem pro nás knihovnice a samozřejmě pro čtenáře. Není dán žádný pravidelný termín na schůzky ani žádná „povinnost“. Prostě můžete přijít v otvírací době a v klidu si prohlédnout knihy, posadit se ke stolečku a nakonec si nějakou prima knížku vypůjčit.

Děkujeme, milé dámy, a těšíme se!

Blanka

Jak do farní knihovny?

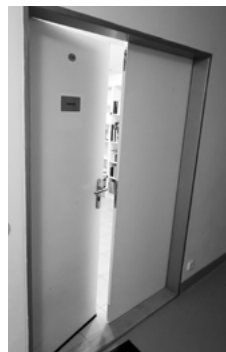
Vchod C

Zvonek Knihovna

Chodba u schodů

...A je to!

„DOVOLENÁ“ NA UKRAJINĚ

ROZHOVOR S PANÍ JANOU HRDINOVOU

Léto bývá pro většinu z nás spojeno s obrazem dovolené, odpočinku, volna, kdy přece jen ubyde řada všedních starostí. Ovšem dnes bych vám ráda představila trochu jinou formu dovolené. Sedíme v opuštěné kavárně KCMT, v podivně ztichlém světě bez šálku potřebné kávy, mladá blondátá žena s pevným pohledem a já. Paní Janu Hrdinovou z naší farnosti od vidění znám (vidáme ji mezi služebníky eucharistie) a cítím ostych před její odvahou nechat mě nahlédnout do kousku svého života.

Se svým partnerem jste týden pomáhali v ukrajinském Lvově. Jak se stane, že člověk dobrovolně stráví svou placenou dovolenou v zemi, která je ve válečném konfliktu, prací pro druhé?

Mělo to svůj vývoj. Vojtěch pomáhal ve Lvově poprvé loni v prosinci, a už tenkrát jsem se o něj hrozně bála. Na jaře tomu shoda okolností chtěla, že jsem se vydala s ním. Nyní v červenci už to byl promyšlený krok nás obou.

Jak se díváte na dobrovolnictví? Je Lvov Vaším prvním setkáním s ním?

To ne, první ne. Už jsem měla možnost vyzkoušet si podobné projekty v Indii a Brazílii. V něčem po-

dobné, a v něčem ovšem hodně jiné. Hmm... vidím to hlavně jako něco velmi samozřejmého. Dává mi to prostě smysl. Když mám možnost pomoci, udělám to ráda.

Jak se dá ve Lvově trávit dovolená?

Určitě různě. Dá se jet prostě na fajn výlet, který má v dnešní době svá specifika. My jsme se už v Čechách rozhodli spolupracovat s ukrajinskou neziskovkou, která připravuje balíčky trvanlivých jídel pro vojáky na frontě. Práce, energie, suroviny – všechno je pokryto z darů a dobrovolnictví.

Tuším tedy velkou kuchyni či vývařovnu?

Prostorově ani ne, ale zvládají v několika desítkách lidí připravit a distribuovat desetitisíce jídel týdně. Na zpracování se místní podílejí zhruba z 90 %, zbytek dobrovolníci z celého světa.

Kuchařka jsem spíš jen z nutnosti; přiblížte nám, prosím, co taková práce obnáší?

(Smích.) Jednoduše, co je potřeba. Když se ten den suší zelenina, čistíte a krájíte zeleninu. Další den hodiny louskáte ořechy. Pak třeba loupete brambory. Darované čerstvé potraviny se musí samozřejmě rychle zpracovat.

Věnovali jste svůj čas a vydali se do takové dálky... Kdo vám zajišťoval ubytování a další záležitosti?

Všechno sami. Je to, jako když chcete jet do Chorvatska k moři, pronajmete si pokoj poblíž pláže a pak si tam kupujete, co je třeba. Jenom jsme místo plavání a obdivování památek pomáhali. Ale v součtu to vyjde určitě levněji než ve Středozemí. :)

(Polknu nasucho a snažím se nevyvalit oči. Pojem dobrovolnictví dostává s touto konkrétní podobou i další rozměr...) Práce a pomoc druhým se dá pojímat nepochybně různě. Co Vás lákalo na této formě?

Určitě jsme chtěli Ukrajinu také navštívit, měla jsem ji na seznamu lákavých tipů k poznání už několik let před prvním ruským útokem na Krym v r. 2014. Rovněž vidět a zažít realitu, o níž člověk tady jen čte a velmi vzdáleně se jí dotýká. A v neposlední řadě samozřejmě přiložit ruku k dílu. Považuji to za hmatatelnou formu křesťanství. Nemám specializaci lékaře či zdravotníka, ale dám, co mám.

Nedá mi to, musím se zeptat: Nebála jste se?

Jasně, že ano! Ovšem ještě v Praze jsem si sehnala konkrétní informace od ochotných lidí, kteří už touto zkušeností prošli, tomu jsem věnovala opravdu hodně času. Postupně jsem pochopila, že se to dá zvládnout. Navíc – a to bylo asi nej-

důležitější – přítel mi slíbil, že kdykoli při jakékoli komplikaci hned odjedeme. Jeho ujištění pro mě znamenalo něco jako zadní vrátka.

Chápu, nicméně... určitě jste vnímala nebezpečí smrti, byť Lvov leží hodně na západě, daleko od vlastních bojů. Jak jste se s tím srovnávala?

Samozřejmě tohle riziko tu je, nesete si ho s sebou a opravdu nejde přehlédnout ani ve Lvově, ačkoli tady je opravdu minimální. Ještě před rozhodnutím odjet na Ukrajinu jsem se snažila velmi poctivě rozlišovat, jestli mám jet, nebo ne. Život i smrt nás přesahují, nemáme právo s nimi zacházet lehkomyšlně. Nakonec jsem celou tíhu nabídla Bohu: „Jestli Ty, Hospodine, myslíš, že mám jet, pojedu i s rizikem, že se něco může stát. Jestli nemám jet, tak mi to dej poznat, a já nepojedu!“ Poznání i pokoj, že jsme tam, kde máme teď být, přicházelo postupně. Nemluví se o tom snadno, může to znít jako klišé, ale prostě jsem případné riziko přijala a svěřila vše Bohu.

Co Vám pomáhalo? Podporovala Vás rodina?

Jednak ze všech zpráv, videí a blogů vyplývalo, že se velká většina dobrovolníků ze zahraničí na Ukrajinu vrací, to znamená, že situace nemůže být tolik ohrožující. Dostatek informací a kontaktních údajů je bezesporu také důležitý. Rodina se o mě pochopitelně bála a z mého odjezdu radost neměla, nicméně mi to nerozmlouvali, a když

bylo později třeba, podporovali mě (ostatně jako vždy!). Další posilu jsem našla ještě ve farnosti a chtěla bych využít této příležitosti a poděkovat za ni. Vytvořila se tady totiž modlitební skupinka, s níž jsem byla celou dobu v kontaktu a mohla se sdílet. Zároveň vím, že se za nás z farnosti modlili i lidé, s nimiž se osobně vůbec neznám. Vnímala jsem toto duchovní pouto a oporu a velmi si všeho vážím. Takže chci říct: „Moc děkuji!“

Jistě jste měla o tamní situaci dobré povědomí, přesto – co bylo pro Vás nejvíc jinak, co překvapilo, zaskočilo?

Myslím, že to, jak se místní lidé snaží žít co nejnormálněji. Nakupují, jedí v restauracích, chodí na operu, prostě jako před válkou. Jenže na druhou stranu zřetelně vidíte, že tak jednoduché to není: každý druhý dům má sklepní okna obložená pytli s pískem, protože v nich jsou kryty. Kostely a historické budovy mají okna zakrytá a chráněná před případnými následky útoků.

Elektrina je aktuálně velkou část dne vypnutá; musíte si na webu zjistit, kdy ji pustí. Už jen tahle skutečnost komplikuje běžný provoz. Pokud mluvíte osobněji s místními lidmi, zjistíte, že téměř každá rodina má někoho na a frontě. Tomu člověk neuteče. A pak ty sirény! Kromě veřejných zvukových signálů vás docela slušně vyburcuje varovná zpráva v mobilu. Zvláště uprostřed noci a hlubokého spánku to s člověkem zacvičí.

Jak často jste to zažili?

Na jaře toho tolik nebylo, tak dva poplachy za týden, ale nyní v červenci několik každý den... Rusové je údajně nepřímo používají jako tzv. zvukový teror.

„Ochutnali“ jste i jiné pomocné aktivity?

Ano, také jsme pletli ochranné tzv. kamuflážní sítě a navštěvovali zraněné vojáky v nemocnici. Jedna ze dvou lvovských nemocnic se totiž proměnila ve vojenskou nemocnici, kam přivázejí zraněné z fronty ve stabilizovaném stavu. Jenže ti kluci pocházejí většinou z úplně jiných koutů země, takže jejich rodiny je mohou navštěvovat jen velmi obtížně, pokud vůbec. Chybí jim tedy běžné civilní oblečení i hygienické potřeby. Je pro mě neuvěřitelné, jak statečně to všechno nesou.

Co si přivážíte zpět? Řekla bych, že se vrátila trochu jiná Jana...

V něčem nejspíš ano. Znamenalo to pro mě obrovskou životní zkušenost, setkání s jiným světem, ale i s vlastními možnostmi a limity. Duchovně jsem zakusila výrazně hlubší úroveň odevzdání se Bohu.

Konfrontace se smrtí také zanechá své stopy. Přenastavíte si žebříček hodnot. Musíte si nějak zpracovat strach, který vyvolávají sirény. Budík, jenž jsem dřív nesnášela („Taky Vám nejde ráno vstávat?“), mi nyní zní doslova jako rajsý zvuk. Uvědomíte si křehkost a nesamozřejmost svého bytí. Vyplynula mi z toho intenzivní potřeba dělat hezké věci, dokud ještě můžu, dokud žiju.

Hodně hmatatelné „suvénýry“ mají také podobu nových vztahů, které díky sociálním sítím pokračují. Patří sem i ostatní dobrovolníci z mezinárodní komunity. Je skvělé zažívat, že napříč světem se najdou lidé nejrůznějších jazyků a mentalit, kterým ovšem nespravedlnost, bolest a bezprávi nejsou lhostejné. Jakkoli se od sebe lišíme, základní lidské hodnoty vyznáváme stejné.

Jak nás vnímají místní obyvatelé? A jak vnímáte Vy je?

Klíčové slovo je nepochybně vděčnost. Nejen vůči nám dobrovolníkům, ale i vůči národům,

kteří tak trochu reprezentujeme. Jsou opravdu vděční bez jakýchkoli afektů. A za všechno!

Zakladatelka projektu, kde jsme pomáhali, se mi svěřila, jak moc důležité je pro ně to, co našima očima viděno, není nic. Nebo jen kapka v moři. Ale pro ně naše krájení zeleniny nebo louskání ořechů u společného stolu znamená silnou psychickou podporu. S čím se ještě setkáváme, je: „Nezapomeňte na nás“ a „Potřebujeme vaši pomoc“.

Na jaře jsme tu mohli zažít pravoslavné Velikonoce s celou šíří kultury východního křesťanství. Jejich vnímání tradic, historie a kořenů mi bralo dech. S tím souvisí i další silný aspekt – obrovská touha po přežití národa jako celku. Vůbec duchovní rozměr tohoto náročného života ve válce je obdivuhodný.

Vnímám zde velkou důvěru v Boha a v Jeho blízkost. Nikde neslyšíte: „Proč zrovna my?“ Žádné reptání, jak to Bůh mohl dopustit. Jasně zní: „Je to nespravedlnost, ale my to ponese.“ (To je pro naše české poměry se sklony ke stížnostem kdykoli na cokoli víc než inspirující.) Přijímají situaci a nesmírně houževnatě, celou svou bytostí s ní bojují. Organizují a drží nepřetržitě modlitební stráže. I přes těžkou únavu a nevyspání po práci přijdou pomáhat druhým. Opakovaně jsem se snažila jim připomenout i naši vděčnost, že vím, že bojují i za nás a naše hodnoty.

Řekla bych, že si člověk v podobné situaci sáhne blízko ke dnu. Co Vám pomáhalo všechno zvládnout?

Jako nesmírně důležité vidím, že jsem tam nebyla sama. Přítel mi ve všem hodně pomáhal, ale zakoušela jsem, že je s námi i Hospodin. Vnímala jsem, že tohle dobrodružství není jen moje osobní rozhodnutí, že On byl při nás, když jsme hledali odpověď, a teď je s námi i ve Lvově. Možná jsme se stali i citlivější na drobné připomínky Jeho přítomnosti. Také modlitební i lidské pouto s farností bylo neocenitelné.

Jinak na bohatý duchovní život není na místě prostor ani energie. Vlastně se smrškl na síť okamžiků střelných modliteb, opakovaných odevzdání se; síť, která protkala celý náš čas. Podařilo se mi také najít katolický kostel a tady zažít chuť domova – katolické mše mají na celém světě stejný řád. Také jsem se modlila s ostatními dobrovolníky z různých národů i náboženství. Zažijete Boží tvář z jiné perspektivy.

Podělíte se o nejsilnější zážitek?

Pro sebe jsem si ho nazvala Malý lvovský zázrak. Právě 8. května, kdy celá Evropa slaví konec 2. světové války, jsme v kuchyni škrábali brambory a u toho poslouchali příběhy o vojácích a rodinách, které na nejen na východě právě bojují o přežití. Zrovna v ten mírový den to na mě dolehlo – válka, přítom oslava míru, stůl plný šlupek

a nešťastní, bezmocní lidé. Přes Instagram jsem se spojila s přáteli a i díky mé rodině a spoustě lidí ochotných pomoci se během dvou dnů vybralo neuvěřitelných čtvrt milionu korun! Mohli jsme nakoupit ve velkoskladu potřebné trvanlivé potraviny (cukr, vločky, polentu) do konce roku. A ještě zbyly finance na několik měsíců elektřiny. Všechny nás to dojalo. Prostě zázrak!

Z návštěv v nemocnici si také nesu údiv, kolik radosti dokáže vyvolat obyčejné tričko a obyčejný cheeseburger. Nic není obyčejné! Jen to vidět ze správného úhlu.

Část oblečení nám věnovala i rodina Procházkových z farnosti po nedávno zesnulém Jirkovi. Přinesli jsme ho do nemocnice právě pro raněné vojáky, čímž jsme symbolicky pokračovali v Jirkově odkazu a službě bližním. To byl pro mě velmi silný a emotivní moment.

A co dál? Jak Vás tak poslouchám, tak tahle cesta tvoří spíš začátek?

(Úsměv...) Ano, jsme v tom namočení a jedeme v tom taky. Z anonymních příběhů se staly součástí našich životů, živí lidé se svými jmény, jejichž utrpení je i naší bolestí. Nejde zapomenout, nejde zmáčknout „delete“. Už to jsou to naši přátelé. Na podzim se na Ukrajinu chystáme znovu s materiální pomocí a pokusíme se zorganizovat finanční sbírku přes Donio na provoz kuchyně.

Doporučila byste tuto zajímavou formu pomoci i ostatním?

Víte, je to dost individuální, má to své složitosti, s nimiž je třeba počítat. Pokud to někoho zaujalo, určitě je skvělé zjistit si dostupné informace, zvážit rizika a odpovědnost, kterou za někoho / něco nesu, snažit se poctivě ptát Hospodina – a pak se rozhodnout sám. Rozhodně to není cesta pro každého, na druhou stranu je to jistě pro víc lidí, než by se na první pohled zdálo.

Popisujete tu složité životní podmínky, jejichž obraz ve mně vyvolává řadu negativních emocí. Dá se v tom žít? Zahlédla jste i naději?

Té naděje je tam právě plno! Lvov je živé město plné veselých lidí.

Vybavuje se mi jedna scéna, která mi příslib lepší budoucnosti přinesla – v parku před Operou se nachází krásná fontána; ten den byl velmi horký, ani dýchat se pomalu nedalo. Ale široko daleko se nesl smích a radostné pokřikování – děti pobíhaly ve vodě a šťastně se smály.

Ačkoliv nikdo neví, jaká budoucnost je čeká, ony žijí tady a teď a jejich radost se násobí. Život je větší než naše představy a věřím, že si vždy najde cestu.

Z kaple k nám zaznívá zvonění a zpěv, střeďeční mše právě začíná. Slova, která ještě trochu visí v prostoru, mi ukázala jiný svět. Nebo ten samý jen z jiné perspektivy? Dívám se na zdánlivě křehkou, drobnou mladou ženu před sebou, hlavou mi bleskne její příjmení a chce se mi souhlasit s latiníky, že „Nomen omen“. Jenže by to určitě ostře odmítla.

Paní Jano,
díky za Váš čas a ochotu podělit se o kousek svého života. Především však Vám děkujeme za dobro, které je vždy velké bez ohledu na formu. Přejeme Vám i nadále vnímání Boží blízkosti kde-koli a kdykoli!

Blanka

Z farní charity: Nikdy není pozdě plnit si sny

Farní charita Praha 4 – Chodov

Manželé Ludmila s Vladimírem žijí nedaleko stanice metra Roztyly v malém panelovém domě. V letošním roce oslavili šedesáté výročí sňatku. Jejich děti a vnoučata jim připravily krásnou rodinnou oslavu večer v den výročí. V průběhu toho večera paní Ludmila pronesla přání, že by ještě jednou, naposledy, chtěla vidět moře. Manželé v minulosti jezdili k moři každý rok. Za komunismu do Bulharska a k Baltskému moři, později především do Itálie. Několikrát navštívili i Řecko a párkrát se smočili v Atlantiku. Rodina o přání paní Ludmily diskutovala, ale nakonec všichni došli k závěru, že přání rozhodně není nesplnitelné.

Pan Vladimír je na tom na svůj věk velmi dobře. Navíc je technicky zdatný, ovládá počítač i chytrý telefon. Bohužel, dost špatně vidí, což vede k mnoha komplikacím. Paní Ludmila je droboučká, křehounká dáma. Na jaře si zranila nohu a po zahojení začala s kondičním cvičením. Cvičí statečně, aby se na to moře dostala zpět do formy.

Organizace akce, které celá rodina s humorem říká „Naše velrybářská výprava“, se ujala dcera Katka. Našla klidný penzion nedaleko písečné pláže, kde je vstup do moře tak pozvolný, aby tam mohli bezpečně projít i lidé, kteří se hůř pohybují. Objednala letenky, pronajala auto. S oběma manželi měly podle původního plánu jet dcera a vnučka. Na plánování Velrybářské výpravy se však podíleli všichni, a tak se pomalu přidávali další členové. Nejprve se přidal Katčin manžel se synem, vzápětí po nich zbytek vnoučat. Nakonec, až v červenci se přidal i syn obou manželů a jeho žena. Nakonec tedy jede úplně celá rodina.

Manželé všechny přípravy prožívají a naše sestřičky jim při tom zdatně sekundují. Začalo to už na jaře. Paradoxně s tím přišel pan Vladimír. Obrátil se na sestřičky, že vlastně neví, jestli k tomu moři mají vhodné oblečení. Začal probírat skříně a při každé návštěvě s děvčaty konzultoval, co by bylo nebo nebylo vhodné. Po měsíčním zkoumání skříní se manželé rozhodli, že věc vyžaduje radi-

kálnější přístup a musí se jít nakupovat. Chtěli ročinu překvapit, tak o pomoc požádali nás. Nákup vybavy k moři nakonec zabral několik odpoledních razíí po obchodech. Manželé si velmi oblíbili Kik. Pan Vladimír jim bude u moře dělat reklamu. Na Budějovické si pořídili krásné pokrývky hlavy, pán má klobouček a paní nádhernou lněnou čepici, ve které vypadá jako námořní kapitán. Nakonec ještě zakoupili dva kufry, aby věci měli kam složit.

A jak je to tam s jídlem? Pan Vladimír miluje saláty, zalité octovou zálivkou. Ujistila jsem ho, že kvasný lihový ocet v Řecku nekoupí. Hned odlil půl litru do PET lahve, a ta putovala do kufru. Sestry napočítaly a zkontrolovaly léky do dávkočů. Nakonec bylo potřeba vybrat tašku do letadla a zkontrolovat, že v ní nejsou předměty, které nelze vzít do kabiny.

Tady jsme narazili. Paní Ludmila ráda plete. Z její tašky na sestřičku vykukovaly jehlice a uvnitř se ukrývalo klubičko. Klientka svoji zálibu hájila: „Budu cestou plést, abych se nenudila. To si jako někdo myslí, že půjdu propíchnout pilota?“ Když jí sestřička vysvětlila, že jí na letišti jehlice seberou, rezignovala a pletení putovalo za octem do kufru.

Týden před odletem bylo vše připraveno. Bylo krásné, jak při tom všem těšení, chystání a přípravování oba manželé ožili a doslova omládlí o několik let. Když pan Vladimír telefonoval, aby nám připomněl, že teď nebudou čtrnáct dnů doma, překvapil mě otázkou: „Paní ředitelko, myslíte, že v tom moři ještě vůbec dovedeme plavat?“ Ujistila jsem ho, že to zcela jistě dovedou a určitě si to s dětmi a vnoučaty moc užijí.

Jak Velrybářská výprava dopadla? To vám nepovím, oni totiž odjeli až po uzavěrce tohoto čísla Fchodovin. Doufáme, že prožili krásnou rodinnou dovolenou. Přeji vám klidný vstup do nového školního roku.

ZMT 12. 9. : Rakousko, náš (ne)známý soused

Zastavení u Matky Terezy na téma „Rakousko – neznámý soused“ se koná 12. září od 19 hodin v Komunitním centru Matky Terezy. Hostem bude Miroslav Kunštát z Katedry německých a rakouských studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy, aby přiblížil, jaká je současná politická situace v Rakousku a role katolické církve v rakouské společnosti.

Jaký je obecně pohled rakouské společnosti na Česko?

Spontánně probuzený zájem o dění u nás, především díky sametové revoluci, byl relativně brzy vystřídán lhostejností, často doprovázenou oživením některých negativních historických stereotypů o Čechách coby „hrobařích“ dunajské monarchie.

To umocnily ještě některé negativní fenomény postkomunistické transformace – příhraniční prostituce, nárůst kriminality apod. Už roku 1992 byli Češi podle průzkumů nejméně oblíbenými sousedy Rakouska, přičemž tento obraz se dařilo překonávat jen pomalu.

Negativní vliv měla zejména dostavba jaderné elektrárny Temelín, po roce 2000 spolu s nástupem problematické vládní koalice lidovců a Svobodných i emotivní debata o tzv. Benešových dekretech a po roce 2015 česká imigrační politika, odmítající na území ČR přijmout jakékoliv uprchlíky. Celkovému nezájmu Rakušanů o Česko lze ovšem čelit, o čemž svědčí např. značný zájem rakouské veřejnosti o velké česko-rakouské příhraniční výstavy (tzv. Landesaustellungen), kde počty rakouských návštěvníků výrazně předčíly

počty návštěvníků českých. Na druhé straně Češi sice rádi a často jezdí do Rakouska na dovolenou, o současnou rakouskou politiku a kulturu se však příliš nezajímají...

Jak se změnila pozice katolické církve v rakouské společnosti od konce druhé světové války?

Rakouská katolická církev neprožila tolik historických otřesů jako církev v českých zemích, perioda nacistického pronásledování trvala „jenom“ šest let (rušení některých seminářů a teologických fakult, zavedení církevní daně, kriminalizace řady duchovních i aktivních laiků apod.). Obraz katolické církve silně vylepšil vídeňský arcibiskup kardinál Franz König, který vystřídal kvůli své vstřícnosti k nacistům zkompromitovaného Theodora Innitzera.

König pomohl překonat tradiční napětí a nedůvěru mezi socialistickým a katolicko-konzervativním táborem, velmi dobře vycházel i s dlouholetým rakouským socialistickým kancléřem Brunem Kreiskym. To však nezabránilo některým drobnějším, „kulturním válkám“ (např. v souvislosti se zmírněním potratové legislativy), které však tamní církev nikdy příliš nevyhrocovala. Od 70. let lze v rakouské společnosti pozorovat masivní nástup sekularizačních procesů a rozvolnění vztahu rakouských katolíků k institucionální církvi.

Negativní roli zde sehrála zejména éra konzervativního vídeňského arcibiskupa Hanse H. Gröera, později důvodně obviněného ze zneužívání mladistvých v chlapeckém semináři v Hollabrunnu. Po Gröerově aféře řada katolíků vystoupila

z církve, naopak se aktivizovaly reformní laické iniciativy jako např. stále existující Wir sind die Kirche (My jsme církev).

Rakouská katolická církev si tak největší viditelnou krizi odbyla po roce 1994, téměř o 20 let dříve než v Německu, Francii či zemích Beneluxu. Sekularizační procesy se ovšem ani potom nezastavily – počet účastníků bohoslužeb dramaticky klesá, podobně je tomu u kněžských a řeholních povolání.

Zhruba za půl roku to bude třicet let, co se Rakousko stalo členem EU. Co pro Rakušany znamená Evropská unie?

V červnu tohoto roku uplynulo 30 let od závazného referenda o vstupu Rakouska do Evropské unie, k němuž pak de iure došlo k 1. lednu 1995. Výsledek 66,6 % pro vstup do Unie (při vysoké

účasti 82,3 %) byl pro mnohé překvapivý, protože mu předcházela silná a na první pohled úspěšná negativní kampaň strany Svobodných (FPÖ).

Mnohé předchozí průzkumy totiž naznačovaly mnohem horší výsledek. Vstup do EU ovšem byl pro mnohé Rakušany „sňatkem z rozumu“, motivovaný obavami z izolace země. Výhrady ke vstupu měli nejenom četní rakouští zemědělci, nýbrž i část ekologicky citlivé veřejnosti (např. omezení tranzitu nákladní automobilové dopravy přes Alpy bylo sjednáno jen na omezenou dobu).

Některá data z průzkumů veřejného mínění naznačují pravděpodobné vítězství antievropské a proruské FPÖ v letošních parlamentních volbách (29. září).

Rozhovor připravil **Tomáš Zavadil**

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO ŽENY NA SV. HOŘE

- Duchovní obnova pro ženy na Sv. Hoře 11.–13. 10.
- Téma: Obrácení není jen okamžik, ale životní styl
- Duchovní obnovou provází P. Michael.
- Bližší informace a **přihlašování** u Vlasty

Hamalové (asistentka@kcmt.cz) do 30. 9. (*Uveďte prosím jméno, věk, kontakt – příp. dietní opatření. Miminko není překážkou. Pro děti nebude zajištěné hlídání. Objekt je bariérový.*)

PŘIDÁTE SE? (OPEN CHURCH)

Páteční společenství seniorů přišlo s přáním mít jeden den, kdy není v komunitním centru provoz, otevřenou kaplí Matky Terezy pro modlitbu v tichu před svatostánkem nebo pro zastavení a zklidnění kolemjdoucích.

Pastorační rada tomuto návrhu vyjádřila podporu a vybrala pondělí od 16 do 18 hod. Začínáme v říjnu. Pátečníci jsou schopni vytvořit skupinu

těch, kteří se budou střídat a budou v této době v komunitním centru přítomni s tím, že by každý měl „službu“ jednou za měsíc (někdo stále první pondělí, někdo druhé...).

Uvítáme i další farnice a farníky, kteří by se na této aktivitě chtěli podílet. Přihlaste se, prosím, Jitce Černé osobně nebo na telefon 732 944 842.

Těšíme se, že rozšíříte naše řady!

POZVÁNKA NA POUŤ 12. ZÁŘÍ

Milí, přijměte naše pozvání ke společné zářijové pouti seniorů do Staré Boleslavi.

Ve čtvrtek 12. 9. odjedeme busem 375 z Letňan v 9:13 do zastávky Stará Boleslav, most

Příjezd v 9:40. Mše sv. v 10 hod. v bazilice

sv. Václava s P. Františkem Čechem. Prohlídka kostela od 11 hod., cena 100 Kč za osobu. Po prohlídce možný oběd v nedaleké restauraci.

Těšíme se na vás.

Anička a farnost Čakovice

Dětské okénko

Návrat z prázdnin

Milé děti,
v evangeliu uslyšíte, jak Pán Ježíš uzdravoval nemocné. Úplně jako pan doktor! Na obrázku také najdete ordinaci. Ale co to? Nějaký šotek neposeda tam přidal věci, které tam nepatří. Poznáte,

které to jsou? Váš dnešní úkol bude škrtnout na obrázku to, co do ordinace nepatří. Vítejte tedy z prázdnin doma.

Příště se na vás těší

Martina Hlaváčová a Blanka

Ahoj holky a kluci,
určitě jste nádherně vydovádění ze svých prázdninových dobrodružství a těšíte se na své školní kamarády? V září oslavíme svátek sv. Matouše, apoštola, jehož barvitý příběh máme zachycený v evangeliu. Drobný, svými sousedy opovrhovaný celník (celník vybíral clo pro Řím, tj. pro okupanty), který si vyleze na strom, aby mohl zahlédnout

Ježíše. A Ježíš si kupodivu vybírá právě jeho, Matouše, aby u něj povečeřel. Nevídaná věc! Možná z toho může něco plynout i pro nás. Zkuste se pustit do luštění. Stačí, když seřadíte biblické výroky podle toho, jak šly v čase za sebou od nejstaršího po nejnovější, a pak už jen přečtete tajeňku.

Příště se těším, **Blanka**

„Boží milost je dar, tu si nemůžeme...”

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

I
S
Z
O
A
L
T
U
Ž

„Ty nevíš, že mám tu moc
tě ukřižovat a moc tě propustit?”

„Josefe, neboj se
přijmout k sobě Marii.”

„Abraháme, nevztahuj ruku
na svého syna Izáka!”

„Za mnou přichází
větší, než jsem já.”

Napsal na tabulku „Jeho jméno je Jan,”
a hned se mu rozvázala ústa a mohl mluvit.

Vyšlo císařovo nařízení, nechť se každý obyvatel
dá zapsat ve městě, v němž se narodil.

„Pane, jestli jsi ty odnesl jeho tělo,
řekni mi, kam jsi ho položil?”

„Lazare, pojd' ven!”

„Jeden z vás mě zradí.”

Setkání

- Setkávání **Spolu s Bibli v ruce** se konají **v úterý (kromě 24. 9.) od 19.00** na faře – čteme Písmo, diskutujeme o něm, společně odkrýváme význam biblických textů a noříme se do modlitby. Po prázdninách se poprvé sejdem **10. 9.** Zve Pavla Edita Herciková.
- Na **Základy hebrejského jazyka a myšlení** s Pavlou Editou Hercikovou zveme **každé úterý (kromě 24. 9.) od 20.15 na faru**. Mohou se připojit i noví zájemci! Budeme si povídat o číslech a číselných hodnotách písmen v Bibli. Po prázdninách se poprvé sejdem **10. 9.**
- Setkání **společenství Hnutí fokoláre – v pondělí 2. 9. v 19.15** v KCMT. Slovo života na zář: „To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe.“ (Jak 1,22) J. a V. Friedovi – tel. 731625 949.
- **Páteční dopolední setkávání** – scházíme se **každý pátek v 9 hod** v kapli KCMT na bohoslužbě slova a poté ve foyer na posezení u kávy a občerstvení. Zveme všechny, kdo jste doma sami, přijďte s námi strávit dopoledne v přátelském společenství. J. a V. Friedovi
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** – scházíme se **každou středu dopoledne od 9.30 do 11.30** v suterénu fary u kostela sv. Františka. Po prázdninách se poprvé sejdem **4. 9., dále 11., 18. a 25. 9.** Setkání je určeno matkám i jejich dětem, které jsou vítány. Společně trávíme čas v modlitbě i ve hře. Srdečně zve L. Murínová tel.: 730 825 301

Knižní obchůdek

PLANÉ NÁŘKY ZAKÁZÁNY Salvo Noè – Paulinky Nedávný bestseller italského psychologa a kouče oslovuje zlozvyk, z něhož se stal poslední dobou „národní sport“ (zjevně nejen u nás!): v planém nařikání či nadávání na lidi a na poměry ve společnosti marníme spoustu energie, která by se

dala využít mnohem konstruktivněji. A má-li „mentalitu obětí“ člověk ve vedoucím postavení, tím hůř: místo aby motivoval druhé a dodával jim odvahu a naději, vytváří kolem sebe napětí.

Salvo Noè přednáší především ve firmách a různých organizacích, ale záhy zjistíme, že v oboru „planých nářků“ potřebujeme zásadní změnu smýšlení a chování i v prostředí církve. O tom je aspoň přesvědčen papež František, který autorovi ochotně napsal předmluvu.

JAK VYCHOVAT CHLAPCE – příběhy inspirativních mužů ARGO

V roce 2018 se Veronice Kořínkové změnil život. Manželá ji odvezla sanitka do nemocnice a ona zůstala doma sama se dvěma malými syny. Starala se o ně, radovala se s nimi i smutnila a přitom přemýšlela – jak takové chlapíčky vychovávat, aby se z nich stali dobří lidé, moudří, zodpovědní a laskaví dospělí muži? Napadlo ji zeptat se na to mužů, kterých si váží a jsou jí inspirací, nejen svými profesními úspěchy, ale i charakterem. Vypτάvala se jich na všechno, co je formovalo: jejich dětství, rodiče, vzdělání, kulturní vzory i vztah k víře. Výsledkem je fascinující kniha rozhovorů s Janem Sokolem, Pavlem Pafkem, Karlem Schwarzenbergem, Jiřím Drahošem, Michalem Horáčkem, Arnoštem Goldflamem, Petrem Pithartem, Tomášem Sedláčkem a Michaelem Kocábem. Nakonec se k projektu připojil i muž, kvůli kterému vznikl. Manžel Pavel pořídil do knihy fotografie, a všechny zpovídáné tak ještě víc přiblížil.

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za trpící zemi

Modleme se, aby každý z nás věnoval pozornost bolestnému volání Země a obětí přírodních katastrof a klimatických změn a abychom se osobně nasazovali v péči o svět, který obýváme.

Národní úmysl: Za novomanžele

Modleme se, aby ti, kdo vstupují do manželství, vytrvali v lásce, věrnosti a vzájemné velkorysosti.

Fchodoviny, zpravodaj ŘK farnosti Praha-Chodov

Redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory), **Foto:** Anna Procházková a spol.,

Grafika: Jakub Šilhavý / **Za obsah odpovídá:** P. Michael Špilar / Náklady na výtisk 16 Kč /

Archiv: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Príspevky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

Café Terezie Otevírací doba

- středa 15.30–20.00
- neděle 10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.
Od 30. 9. bude otevřeno i v pondělí a úterý v čase 15.30–21.30.

Pravidelné bohoslužby

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Jedna nedělení bohoslužba je přenášena online na farním kanále [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

Bohoslužby v DS Donovalská a K Milíčovu jsou přístupné pouze pro klienty.

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(jiný termín pouze po dohodě)

Bankovní spojení:

Banka Credits **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

Kontakty

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Dominik Frič (farní vikář)	776 614 411	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	reditelka@kcmt.cz
Kancelář KCMT	242 485 826	-
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	-
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Pavel Andrlé (správce)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	-	info@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinace dobrovolníků)	733 770 847	asistentka@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	-	kustod@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

ZÁŘÍ

5. 9. 18.30 **Slavnostní odhalení a požehnání sochy**
„Hladový a žíznivý“ od kanadského sochaře T. Schmalze. (KCMT)
- 19.00 **Pozitivní koncert**
Inaugurační koncert nově zrestaurovaných barokních varhan. Zazní česká a italská duchovní hudba období baroka a klasicismu v podání varhaníka Martina Šmída a sopranistky Magdaleny Šmídové Turchichové. Vstupné dobrovolné – bude použito na náklady spojené s renovací nástroje. (KCMT)
8. 9. 9.30 **Modrobílá neděle**
11.00 Mše svatá, kdy si připomene patronku Komunitního centra matku Terezu tím, že můžeme přijít oblečení v kombinaci modré a bílé. Jako je barva sáří sester Matky Terezy. (KCMT)
12. 9. 19.00 **ZMT: Rakousko, náš (ne)známý soused**
PhDr. Miroslav Kunštát z Katedry německých a rakouských studií FSV UK v rozhovoru s Tomášem Zavadilem. (KCMT)
15. 9. 15.00 **Taneční odpoledne se skupinou „Hvězdný prach“**
–18.00 Odpoledne plné hudby a tance. Jednotlivec 100 Kč, pár 190 Kč. (KCMT)
24. 9. 19.00 **Modlitba chval v kostele sv. Františka**
Společná modlitba, promluva, sdílení, agapé
25. 9. 17.00 **Svátost smíření pro děti a mládež po prázdninách**
18.00 **Mše sv. pro děti a rodiče** na zahájení výuky náboženství (KCMT)
26. 9. 19.00 **NAD UMĚNÍM ŽIVOTA – Kázeň v Myšlení**
Jak a proč trénovat mysl? Jak vypadá trénovaná, zralá, moudrá mysl? Ví, co její nositel chce. Má dobře sestavené hodnoty. Je proaktivní, konstruktivní a pozitivní. Umí řešit krize. Zvládá sebekázeň. Odolá lákavým zkratkám (je zdravě kritická). Je pomalá a všímavá. Výsledkem jejího myšlení je pokoj, svoboda a vhléd (znalost a přijetí důsledků svých činů). S psychoterapeutem Mgr. Vlastimilem Maruškem.
1. 10. 10.00 **koncert Pražského salonního orchestru**
K Mezinárodnímu dni seniorů, vstupné 100 Kč
5. 10. **Farní den – Chodovská pouť**
10.00 Mše svatá
Následuje společný čas a program na farní zahradě. Uvitáme přispěvky z vaší kuchyně. Program pro malé i velké. Oheň, buřty, kytara či jiný nástroj určitě najde uplatnění. Závěr cca v 18.00
- 16.30 **Tučňáci na arše (divadlo)** hraje Jan Horák

Pravidelný program:

– Nabídku pravidelného programu najdete v samostatném článku uvnitř čísla (str. 6).